

DESIRE®

Kimberley Troutteová
Zinscenovaný
skandál

 HARLEQUIN®

KIMBERLEY TROUTTEOVÁ

ZINSCENOVANÝ
SKANDÁL

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

v dubnových příbězích Vás čeká jedna šaráda vedle druhé. Tak v povídce Zinscenovaný skandál hrozí hlavnímu hrdinovi, že jeho kariéra skončí, kvůli intrikám nejen konkurence, ale nakonec se vše v dobré obrátí, a dokonce najde i to nejdůležitější: lásku. A i druhá romance s názvem Dvakrát svoji začíná docela kuriózní situací, kdy nevěsta přichází do obřadní síně, aby se vdala za ženicha, kterého jí vybrala najatá agentura. K jejímu překvapení na ni čeká muž, se kterým se před sedmi lety rozvedla. Třetí příběh si v ničem nezadá s těmi předešlými. Hrdinka si zaplatí neznámého sympatáka z baru, aby jí dělal doprovod na sestřinu svatbu. Že se z předstíraného vztahu nakonec vyklube skutečná vášeň, Vás asi už ani moc nepřekvapí. Důležité je, a to máte na mých příbězích jistě nejraději, že láska vždycky dostane šanci.

Přeju Vám spoustu pěkných čtenářských zážitků.

Váš Harlequin

Kimberley Troutteová

**ZINSCENOVANÝ
SKANDÁL**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Convenient Scandal

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Kimberley Troutte
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5001-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5002-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5003-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jeff Harper se opíral čelem o sklo francouzského okna svého obývacího pokoje a sledoval hemžení reportérů hluboko dole. Nacházel se jednadvacet pater nad Central Parkem, proto nehrozilo, že by získali slušný snímek, ale jakmile vyjde z budovy, sesypou se na něho. Každé slovo, které řekne, nebo neřekne, bude jako další lopata hlíny do hrobu jeho kariéry.

Zatraceně, tak nerad prohrával.

Ještě před týdnem výpady do jeho soukromí Jeffovi nevadily a dokázal využít blesky fotoaparátů ve svůj prospěch. Tisk ho sledoval po celém New Yorku, protože byl posledním svobodným princem Harper Industries a hotelovým kritikem v show *Secrets and Sheets*. Paparazzi fotografovali jeho pracovní obědy, jako kdyby to byly vášnivé milostné schůzky. Jeho jméno se poslední tři roky po sobě objevovalo na seznamu nejžádanějších svobodných mužů Ameriky. Na přímou otázku v rozhovorech odpovídal, že v jeho životě není žádná žena, která by měla nějaké zvláštní postavení, a že se nikdy neožení. Autor takového článku nikdy nezapomněl připojit nějakou hloupost ve smyslu: „Jeffrey Harper jenom musí najít tu správnou ženu, s níž by se usadil.“ Což v žádném případě *nebylo pravda*.

Proč by měl dopadnout jako jeho rodiče?

S tiskem vcelku vycházel až do chvíle, kdy uviděl svůj zadek na titulní straně bulváru s titulkem „Sexuální skandál hotelového kritika.“

Sexuální skandál. Kéž by. Bylo to falešné obvinění. Naletěl.

A inkriminující video se masivně šířilo po internetu.

Show, kterou vytvořil a neustále vylepšoval, byla zrušena. Všechno, co vytvořil, jeho kariéra, pověst, celoživotní vášně pro hotelový průmysl, šlo k čertu.

Stačilo tak málo, a Jeff byl vyřízený.

Jestli tuhle záležitost nesrovná, ztratí všechno. Věděl, že v tuhle chvíli ho zaměstná jen jediný člověk. Musí to udělat, přestože se zapřísáhl, že právě jeho nebude nikdy o nic prosit.

Ušklíbl se a vytočil číslo.

„Jeffreyi,“ ozvalo se po prvním zazvonění, „čekal jsem, že zavoláš.“

To nebylo dobré znamení, protože Jeff mu nikdy nevolal.

„Ahoj, tati. Napadlo mě...“ Ztěžka polkl. Tohle bude bolet. „Je ten projekt rodinného hotelu ještě na stole?“

Když se před lety Jeffův bratr vrátil domů do Plunder Cove, nabídl otec Jeffrymu, aby se ujal přeměny španělského sídla na exkluzivní pětihvězdičkové letovisko. Ten nápad se mu zamlouval víc, než byl ochotný přiznat. Projektování hotelů, jejich rozvoj a řízení byla jeho vysněná kariéra od chvíle, kdy jako dítě dokázal postavit dvě kostky na sebe. Usilovně pracoval na tom, aby se stal mezinárodně uznávaným odborníkem v oboru. Ale nešlo jenom o to. Nedokázal vyjádřit slovy, proč je proměna domu, v němž prožil dětství, v bezpečné místo, tak důležitá. Nikdo by nepochopil, proč pro něho přetvoření minulosti vlastníma rukama znamená všechno. Přesto... odmítl otcovu nabídku, protože RW byl krutou a sobeckou karikaturou otce a Jeffa nikdy neuznával.

Ale prosebník si zkrátka nemůže vybírat.

„Rozmyslel sis to,“ konstatoval RW.

Měl snad na výběr? „Zrušili mi show. Mám spoustu času.“

„Nádhera.“

Za stávajících okolností to byla zvláštní volba slova, ale zdálo se, že jeho otec má radost. Jeff si uvědomil, že nemusí o práci žádat a trochu se mu ulevilo. Napůl očekával, že si ho otec vychutná. „Zítra přijedu.“

„Mám jednu podmínku.“

To se dalo čekat. Z těch tří slov se mu zježily chloupky na zátylku. „Jo? Jakou?“

„Musíš si vylepšit image. Viděl jsem to video, chlapče.“

Jeff přecházel po obývacím pokoji. „Vím, jak to vypadá, ale skutečnost je jiná.“

„To se mi ulevilo, protože takhle to vypadá, žes měl ve výtahu Finnova hotelu rychlovku s pokojskou. To je pod úroveň, chlapče. Harperové si platí apartmány.“

Jeff zaskřípal zuby. „Taky že jsem si zaplatil apartmá.“

Jen ho neměl čas použít, když inkognito odhaloval sociální nespravedlnost. Jeffovi nebyli lidé lhotejní a využíval své jméno a svoji show k nápravě věcí. Velký RW by nikdy nepochopil, proč zvolil neobvyklý způsob jak odhalit magináty jako byl Xander Finn.

Před několika týdny mu Finn vyhrožoval fyzickým násilím, pokud štáb *Secrets and Sheets* jen vezme za pozlacené kliky dveří jeho nejdražšího hotelu na Manhattanu. Jeffa zaujalo, co ten člověk asi skrývá, když má potřebu takhle vyhrožovat. Ten díl natočil sám a špína, kterou odhalil, divákům jasně ukáže, jak jeden z nejbohatších mužů v New Yorku bezostyšně okrádá své zákazníky.

Jeff ale netušil, že to bude on, kdo „prorazí na internetu“ se směšnými GIFy a memy.

V tom posledním stálo: „Kdo umí, vede hotel, kdo ne, stane se sexem posedlým kritikem.“

„Úspěch závisí na image,“ zněl hlas RW z telefonu. „Ta tvoje potřebuje důkladně napravit, Jeffreyi. Tos nevěděl, že hotely mívají ve výtazích kamery?“

„Samozřejmě jsem to věděl. Nahráli to na mě!“ Jeff stiskl zuby, aby nevychrлил, k čemu ve výtahu skutečně došlo. Jeho otec ho nechránil před ponížením, když mu bylo šest. Proč by to dělal teď?

Ne, kromě téhle nabídky práce s jakýmisi podmínkami se Jeff musel vždycky postarat sám o sebe.

„Počkej.“ Zmocnila se ho neblahá předtucha a po zádech mu přeběhlo zamrazení. „Jak víš, že jsem byl ve výtahu u Finna? Poslal ti snad celé video?“

„Xander a já se známe už dlouho. Vždycky byl jako

osina v zadku. Ne, neviděl jsem to celé, ale upozornil mě, že dál je to ještě horší. Mám pocit, že nechceš, aby všichni viděli, co se dělo potom. Mám pravdu?“

Jeff dlouze vydechl. Ten krátký úryvek, který koloval po internetu, byl až až. Jestli se na veřejnosti objeví i zbytek, nebude pro něho cesty zpátky. „Co tedy chce?“

„Řekl bych, že to uhadneš.“

Jeff si zamnul zátylek. „Nahrávku, kterou jsem v hotelu pořídil.“

„Bingo. A prohlášení v televizi, že hotelu není co vytknout. Že je to ten nejlepší hotel, který jsi kdy navštívil.“ RW se na okamžik odmlčel. „Xander tě chce ponížit.“

„To neudělám. Horší hotel jsem snad ještě neviděl. Pomysli na lidi, kteří roky šetří, aby v něm mohli strávit dovolenou. Ne, to je nepřijatelné. Už se nenechám nikým zastrášovat, tati.“

„Pak máme problém,“ řekl RW.

„My?“

„Harper Industries má jistou pověst, kterou si musí zachovat, a potřebuje spokojené akcionáře. Nemůžeme si dovolit zaměstnat sexem posedlého...“

„Tati! Nahráli to na mě.“

„Vydírání funguje jen proto, že tě natočili. Jsi vyřízený.“ A je to tady. Takového otce očekával, když bral do ruky telefon. Povýšený tón a slova nasáklá odsouzením. To byl poznávací znak RW Harpera.

„Vydírání bude fungovat, pokud to zabalím. A to neudělám,“ odsekl Jeff.

„Dobře si to rozmysli,“ řekl RW. „Vyhrožuje, že pokud nepřistoupíš na jeho podmínky, zveřejní to video se vším všudy. Tisk se toho bude držet jako klíště, a v hotelovém průmyslu v New Yorku si už nikdy ani neškrtněš. Ani kdekoli jinde, když už jsme u toho. Dokonce ani u mě.“

Jeff si stiskl kořen nosu. „Takže mě dostal.“

„Ne, pokud ho zastavíme dobře mířenou PR kampaní. Je to třeba udělat rychle, aby ten tvůj rozjetý vlak nevykolejil celý projekt Plunder Cove. Slíbil jsem lidem z města procenta ze zisku letoviska, a chci své slovo dodržet.“

„Takže máš hlavně strach, že kvůli tomu, co se mi stalo, si lidé v Pueblu nepřijdou na své?“

„Harperovi jim to dluží, chlapče.“

Jeff zavrtěl hlavou. Harperové byli piráti, brali si a užívali. V rodokmenu byli bukanýři a majitelé půdy, kteří kdysi vlastnili i lidi v Pueblu. RW byl stejně špatný jako předchozí generace, protože se staral jen o to, jak zvyšovat zisky Harper Industries.

Jeho rodinu zničila hamižnost.

A teď chce táta věnovat zisky cizím lidem? Co za tím vězí?

Jeffovi se nechtělo uvěřit, že by tvrdý ropný magnát měl záchvat štědrosti. Taková vlídnost byla u něho nemyslitelná.

„Proč teď?“

„Mám své důvody, které tě nemusejí zajímat.“

Uhýbání, tajnosti. Tohle byl ten otec, kterého Jeff znal, což zřejmě znamenalo, že starý pán šije na lidi z města nějakou mazanou boudu. Jeff věděl, že je to skvělý intrikán, který nehraje podle pravidel a bere si, co chce.

„Můžeš si vybrat. Buď budeš souhlasit s Xanderovými podmínkami, nebo s mými.“ RW se významně odmlčel. „Společně ho můžeme porazit v jeho vlastní hře.“

„Poslouchám.“

„Nabídneme veřejnosti váženého Jeffreyho Harpera, pozitivního a úspěšného hotelového developera. Zase budeš ten byznysmen, ke kterému všichni vzhlížejí. Akcionáři dostanou nezpochybnitelný důkaz, že ses usadil a jsi připravený zastupovat Harper Industries v tomhle novém podniku.“

„Jak?“

„Podpisem právně závazné smlouvy před svědky.“

Jeff se zamračil. „Jaké smlouvy?“

„Takové té dlouhodobé, dokud nás smrt nerozdělí.“

Tak tohle ne.

Jeff ztěžka dosedl na pohovku. „Nebudu se ženit.“

„Nemůžeš být věčný plejboj. Je načase, aby ses usadil a založil rodinu.“

„Jako ty? Jak ti to prospěje, tati?“ Byla to rána pod pás uštědřená značnou silou. Jeff svým rodičům nikdy nepomene, čím museli on a jeho bratr se sestrou projít.

RW neodpověděl. Jeff to ani nečekal. Ticho bylo jako kladivo, které zatlouká hřebíky do zdi zatrpklosti, která se mezi nimi tyčila.

Teprve po dlouhé chvíli RW řekl: „Koncem týdne chci najmout projektového manažera. Až bude hotel hotový, najmu manažera i pro něj. Když přijmeš moje podmínky, budou obě místa tvoje. Když ne, můžeš si sám žebrať v New Yorku.“

Žebral jsem od šestnácti, když jsi mě vyhodil z domu, starouši.

„Promysli si to,“ řekl RW laskavěji. „Hotel, který v Plunder Cove vybuduješ, bude rodinným odkazem. Nikdy neplýtvám důvěrou, ale věřím, že ty to zvládneš.“

Ta slova ho uzemnila.

Nikdy nic podobného neslyšel.

Jeff zíral na své polobotky číslo dvanáct. Rád by věřil tomu, co jeho otec říkal, ale bylo těžké zapomenout, jak se RW vždycky choval. Stejně jako na tu *jednu podmínku*. „No tak, tati, přece nečekáš, že se ožením.“

„Dám ti pár dní na rozmyšlenou,“ opáčil RW.

Během pár dní bude ty zatracené GIFy a memy sdílet další milion lidí. Útok sociálních médií nepřestane, pokud neodpoví protiútokem. Otcův směšný plán bylo to jediné, co aspoň trochu dávalo smysl.

Štvalo ho to, ale přesto zavrčel: „Ať tvoji lidé začnou shánět šéfkuchaře. Špičkového.“

„Ty se chceš oženit s šéfkuchařem?“

„Ne, chci ho zaměstnat. Exkluzivní letovisko potřebuje pětihvězdičkovou restauraci. Tímhle způsobem to rozjedeme. Zprovoznit restauraci je rychlejší než rozběhnout hotel, a o těch nejlepších se rychle začne mluvit. Najdi mi několik šéfkuchařů, abych měl z čeho vybírat. Rozhod' si te v nejlepších světových restauracích a nabídni smlouvu, která se nedá odmítnout. Já ohodnotím jejich kulinářské schopnosti a vyberu vítěze.“

„Soutěž? Postavíš je proti sobě?“

„Ber to jako součást pohovoru. Uvidíme, který z nich to vydrží. Můj šéfkuchař se musí umět vyrovnat se stresem.“

RW se prudce nadechl nosem, až to hvízdlo. To dělal, když byl nespokojený. „Ty se musíš oženit, Jeffrey. To je moje podmínka. Je mi jedno, koho si vezmeš, ale musíš vedle ní vypadat úctyhodně.“

Jeff ale nechtěl manželku. Chtěl hotel. Chtěl z Plunder Cove udělat to nejlepší místo na světě. Pak bude mít zpátky svoji důstojnost. A špetku něčeho, co by se dalo nazvat vítězstvím.

Začínal se rýsovat plán.

Producent *Secrets and Sheets* Jeffa léta přesvědčoval, aby natočil díl o španělském sídle a jeho pirátské minulosti. Vždycky odmítl. Proč oslavovat místo, z něhož měl dodneška noční můry? Ale nyní byl dům jeho dětství to jediné, co mohlo znovu nastartovat jeho kariéru.

„Dobře. Můj štáb natočí obřad buď na některé zahradě, nebo dole na pláži. Hostina se bude točit uvnitř nové restaurace. Lepší reklamu pro letovisko neseženeš. Tisk po tom skočí.“

„Uvažuješ velkoryse. Takhle se mi to líbí,“ řekl RW.

Jo? Tak počkej, protože tohle je teprve první část plánu.

Otec nemusel vědět, že Jeff chce výměnou za natočení svatby vymámit z producenta něco mnohem důležitějšího: poslední sestříhaný díl *Secrets and Sheets*. Jeff snad už postě litoval, že nechal všechen nesestříhaný materiál producentovi. Nenapadlo ho ponechat si kopii, a teď neměl proti Finnovi nic v ruce. Ale ne nadlouho. Jakmile bude mít nahrávku, zveřejní ji ve všech médiích. Vydírání skončí a celý svět se konečně dozví, co Finn provedl svým zákazníkům a Jeffovi.

Nikdo, kdo zaútočil na Harpery, se nedožil toho, aby o tom mohl vyprávět.

Jeff se poprvé v tomto týdnu skutečně radostně usmál.

Michele Coxová se přitulila ke své sestře na širokém lůžku a tiše četla Cariinu oblíbenou obrázkovou knihu. *Rosiin kouzelný kuň* byl o dívce, která zachránila svoji rodinu před finančním krachem tím, že vyjela na koni z dřívěk od nanuků hledat pirátský poklad. Michele nevěděla, co se Cari líbí víc, jestli myšlenka, že nějaká dívka

může zachránit situaci ježděním na koni, nebo že něco tak malého, jako je dřívko od nanuku, má šanci stát se něčím důležitým. Ať to bylo jakkoli, trvala Cari na tom, aby jí Michele četla knihu každý večer před spaním.

Dnes Cari usnula dřív, než se Michele dostala k části s piráty. Přesto četla dál. Někdy by sama potřebovala koně z dřivek od nanuků. Když dočetla, opatrně vyklouzla z postele, aby sestru neprobudila. Políbila ji na čelo a zašeptala: „Hezké sny, kovbojko.“

S těžkým srdcem sešla dolů k recepci. „Zastavím se každý večer a budu jí číst,“ řekla jedné z Cariiných oblíbených ošetřovatelek. „Máte moje číslo. Kdyby se jí přitížilo, hned mi napište.“ Cari trpěla na zápaly plic, a tohle byla její několikátá hospitalizace.

„Nebojte se, bude v pořádku. Ví, jak to tady chodí a už si zvykla. Postaráme se o ni.“

Michele cítila, jak svírání kolem žaludku sílí. Cari trvalo půl roku, než si v tomhle domě s pečovatelskou péčí zvykla. Šest dlouhých, krušných měsíců. Co bude, jestli jí Michele nedokáže platit další pobyt?

„Děkuju, že se o ni staráte. Je všechno, co mám.“ Michele si setřela slzu z tváře.

„Ach, drahá. Jděte si odpočinout, uvolnit se. Zasloužíte si to.“

Opravdu si to zaslouží? Ne, vždyť to byla právě ona, kdo přišel o peníze, které její sestra tolik potřebovala. Bylo jí z toho mizerně.

Odjela do svého bytu, nalila si klenku vína a ztěžka ji postavila na stůl v nepříjemně tiché kuchyni. Cítila se nesmírně osamělá. Od matčiny smrti před půl rokem se musela o sestru starat sama. Otec jim zemřel, když bylo Michele teprve deset let. Cari potřebovala lékařskou péči a šanci být šťastnou kovbojkou, ale to všechno stálo peníze, o které Michele připravil její takzvaný přítel.

Existoval jen jediný způsob jak se dostat z potíží, které si sama způsobila.

Vzala do ruky obálku ležící na puntíkováném prostírání.

Harper Industries, stálo v její horní části černým, plastickým písmem. Vyndala z obálky list papíru a znovu pročítala text. „Uchazeči uvaří pokrm, který pak posoudí Jeffrey Harper.“

Při tom pomyšlení se jí sevřel žaludek.

Michele nebyla fanynkou jeho show. Jeho hejskovské chování ji nechávalo chladnou. Za svoji kariéru si užila dost namyšlených a panovačných mužů. Všechno, co měla, dala poslednímu šéfkuchaři, s nímž pracovala, a jak dopadla? Nešťastná a opuštěná. Protože kvůli němu ztratila nadšení pro vaření, což bylo to poslední, co ji spojovalo s její matkou.

Matka ji začala seznamovat s rodinnými recepty, když Michele bylo teprve sedm let. Společné vaření znamenalo ochutnávání, smích a tanec po celé kuchyni. Všechny její nejlepší vzpomínky se vztahovaly k tomu vyhrátému a voňavému místu. Zatímco zbytek domu byl temný a prosycený nepříjemnými vzpomínkami na rakovinu, tabletky a umírání, kuchyň byla bezpečná. Jako objetí její matky.

Michele jako mladá dívka experimentovala s pokrmy, aby mámě a Cari udělala radost. Matka jí dodávala odvahy, aby se účastnila místních kulinářských soutěží, a Michele překvapivě zvítězila v každé, jíž se účastnila. Místní noviny o ní psaly jako o „zázračném dítěti“ a „Picassovi v kuchyni“. Vařit bylo tehdy snadné, protože jídlo bylo jako barevná řeka, která proudí jejími žilami, měchačky a lžice byly jejími pastelkami. Stačilo jen nechat barvy proudit.

Ale teď byla vyčerpaná a její nadšení bylo to tam. Co když se její dar, její jediné nadání, které by jí mohlo vydělat peníze, už nikdy nevrátí?

Když není šéfkuchařkou, čím může být?

Poklepávala perem na nabídku Harper Industries. Dokáže předstírat? Jeffrey Harper byl nechvalně proslulý kritik, který veřejně ničil ty, kteří nedostáli jeho požadavkům. Pozná rozdíl mezi vášnivým kulinářstvím a obyčejnou, starou, dobrou kuchyní? Pokud ano, roznese ji na kopytech.

Ale kdyby ne...

Součástí nabídky na šéfkuchaře u Harperů byl nástupní bonus dvacet tisíc dolarů. Dvacet tisíc! S takovou částkou by Cari mohla dál pokračovat v hippoterapii, dál jezdit na milovaných koních. Hippoterapie měla především pomáhat lidem s Downovým syndromem, ale Michele žasla, jak její sestra ožila, když se poprvé dotkla poníka. Její poznávací, motorické, vyjadřovací a společenské dovednosti začaly rozkvétat. Ale jízdy nebyly levné, stejně jako bydlení a léky na recept. Michele byla s nájmem čtrnáct dní v prodlení a na účtu měla sotva dost peněz na zaplacení péče o Cari.

Mnoho možností neměla. Jestli ji nepřijmou do Harper Industries, můžou skončit na ulici.

Podepsala žádost a přešla k poslednímu kroku. Musela natočit krátké video, v němž odpoví na jedinou otázku: *Proč chcete pracovat pro Harper Industries?*

Narovnala se, zadívala se do kamery počítače a stiskla nahrávání. „Chci pracovat pro Harper Industries, protože chci věřit, že dobrým lidem se může přihodit něco dobrého.“ Hlas se jí zadrhl a rychle vypnula záznam.

Sakra. Kde se to vzalo? Málem ze sebe vysypala, co se jí stalo u Alfieriho. „Vzpamatuj se, Michele. Když se rozpovídáš o všech těch nechutných podrobnostech, nevezmou tě.“

Zamnula si tváře, zhluboka se nadechla a začala znovu.

„Jmenuji se Michele Coxová a pracovala jsem jako šéfkuchařka v pětihvězdičkové restauraci U Alfieriho na Manhattanu. Přiložím články o svých oceněních a specialitách, ale to není to nejdůležitější a také to není hlavní důvod, proč vařím.“

Jídlo je, pane Harpere, mocný lék. Lidé se po dobrém jídle cítí dobře. Když je pokrm skvělý, může zákazníkovi ulevit od samoty kousek ricotta cannelloni. Tohle já dělám. Snažím se, aby zákazníci byli šťastní a cítili, že je mají všichni rádi. To je to, co mohu udělat pro vaši novou restauraci. Doufám, že mi dáte šanci. Děkuji.“

A je to. To nebylo tak špatné. Rychle, aby si to ještě

KIMBERLEY TROUTTEOVÁ

nerozmyslela, stiskla odeslat a zalepila obálku s žádostí a slíbenými články, aby mohla odejít noční poštou. Dnes nechává Alfieriho za zády a vydává se hledat své kuchařské kouzlo.

Dobry člověk by měl občas dostat příležitost.

Nic víc nepotřebovala.